

MINDSZENTILAP

Egyes szám 10 fillér
Félévre 3 K * Egy évre 6 K.

Megjelen minden
vasárnap

Válság előtt.

Miközben az egész ántánt Olaszországot teszi felelőssé azért, hogy Montenegro nem tudott tovább küzdeni és kénytelen volt a fegyvert letenni, Salandra olasz miniszterelnök és Braziliari, a «felszabadítandó területek» minisztere, nagyhangú beszédek tartanak arról, hogy Olaszország a «végső győzelemig» fog harcolni. Hogy ez mikor lesz, azt persze Salandra sem tudja megmondani, de azzal védekezik, hogy ők, már tudniillik a mostani olasz miniszterek, sohasem mondták azt, hogy ez a háboru rövid és könnyű lesz.

Nem tudjuk, hogy akadt-e a hallgatóságban, vagy az olasz sajtóban valaki, akinek jobb az emlékező tehetsége, de mi még emlékszünk arra a beszédre, amelyet az olasz miniszterelnök a háboru kitörésekor a Capitóliumon tartott népgyűlésben mondott s arra a mondására, hogy Ausztria-Magyarország már végsőket vonaglik s Olaszországnak csak az a szerepe, hogy a kegyelemdőfést megadja neki. A bécsi olasz katonai attasé egyenesen azt jelentette Rómába, hogy most van a legalkalmasabb pillanat a hadüzenetre, mert az egész háboru Olaszországra nézve nem lesz egyéb katonai sétánál s emlékszünk még arra, hogy mikor Cadorna elutazott a harctérre, Salandra kikísérte a vasuti állomásra, s ott átölelve őt azzal bucsuzott a vezérkari főnöktől; «viszontlátásra Bécsben.»

Ma persze Salandra szeretné ezt elfeledtetni s ma azt mondja, hogy ő mindig nehéz és hosszú háboruról beszélt. De kétségtelen, hogy ha az olasz kormány, az olasz király és az olasz vezérkari főnök csak sejtette volna, minő nehéz, minő hosszú s minő áldozatteljes lesz ez a háboru, akkor a «szent önzést» inkább abban látták volna, hogy bennünket a semlegesség nevében tovább zsaroljanak, semmint abban, hogy ezt a véres, ezt a nehéz, ezt a hosszú háborut, amely egy félmillió halottjukba került és amely a gazdasági és pénzügyi csőd szélére juttatta őket, megizenják. Mikor azután azt mondják most, hogy ki fognak tartani a győzelemig, ez egyrészt az ántántnak szól, hogy Olaszország a nagy áldozatok dacára sem hagyja cserben, ha nem piszkálják tovább azt a kérdést, ki felelős Montenegro fegyverletételeért, másrészt az olasz nemzetnek szól, amelyet ily módon akar figyelmeztetni arra, hogy bármibe kerül is ez a háboru, nem szabad kiugrani belőle, «bárminő nehéz megpróbáltatások várnak is az országra.»

Pedig, hogy megpróbáltatások várnak az országra, azt Labriola, az ismert szociálista politikus és tudós megírta egy nápolyi lapban. Azt írta, hogy szomorú képet nyújt Olaszország közgazdasági helyzete. Tarthatatlan a fogyasztó középosztály helyzete, a munkanélküliség rettenetes, az aratás eredménye rossz; a munkabérek csökkennek, az élet pedig legalább is kétszer olyan drága, mint volt. Ha mindehhez hozzászámítjuk, hogy Olaszország a nyolc hónap óta tartó háboruban a leg-

kisebb eredményt sem tudta elérni, akkor Martini olasz gyarmatügyi miniszter puffogó frázisát meg kell mosolyogni, hogy «mindenki bizzék az olasz hadsereg hősiességében, a nagyszerű olasz flottában és mindenki siessen jegyezni az olasz hadikölcsönre».

Az olaszok most azzal akarják elhitetni saját maguk előtt, hogy még nincs minden veszve, hogy tegnap délután a Col di Lana csucsán és lejtőjén levő állásaink ellen két órán át pergőtüzet folytattak. San Paost is hevesen lötték, de támadásra nem indultak.

Az orosz harctéren szünetelnek a támadások. Tegnapelőtt ugyanis Toporoucnál és Bojannál oly óriási veszteségeket szenvedtek az oroszok, hogy ezek a veszteségek tegnap a támadások beszüntetésére kenyszerítették őket. Hogy ez a nyugalom meddig tart, azt nem lehet tudni, de az oroszoknak nincs is igen kilátásuk arra, hogy ezen a harctéren majd nagyobb sikert érnek el, mint amennyit eddig elértek. Pedig eddig nem értek el legkisebb eredményt sem.

A balkáni harctérről nem érkezett hivatalosan semmi hír. Montenegro fegyverletétele folyik s a napokban Nikita király is átadja kardját Kövess gyalogsági tábornoknak. Egy ideig még eltart, míg Montenegro beszünteti minden fegyverét s azután megkezdődnek majd a béketárgyalások.

Nagy magyar győzelem.

Montenegro fegyverletétele valószínűleg megrendítette az ántántot. Három nap mult el a kapituláció hivatalos proklamálása óta, de az angol és francia sajtó csak szórványosan és olyan keztüis kézzel nyul ehhez az eseményhez, mintha a széles kommentálása egyenesen megbontaná közvéleményeinknek mesterséges eszközökkel fenntartott egyensúlyát.

Nagyon valószínű, hogy az angol és francia cenzura elfojtja a szabadabb véleménynyilvánításokat erről a legfrissebb vereségről, amely a négyes szövetséget érte. Oroszországban pedig — úgy látszik — a hivatalos körök teljesen eltitkolják a nép előtt Montenegro fegyverletétele, mintha az igazságot, amely napfényre tör, akarnák elrejtetni a kíváncsiak szeme elől.

Nem kell tulságos fantázia ahhoz, hogy mindezekből észre lehessen venni: az ántánt teljes mértékbe érzi a montenegrói kapituláció erkölcsi és ka-

tonai súlyát. A francia katonai szakértőket főleg az a kérdés izgatja, hogy mi lesz Albániával, ahová most már gyorsan bemasírozhatnak a központi hatalmak és szövetségeseik csapatai, míg az olasz sajtó nem titkolt dühvel ontja rágalmaít a montenegrói királyra.

Az olasz miniszterek sűrű tanácskozásai, Viktor Emánuel titokzatos utjai egytől egyig azt bizonyítják, hogy a kérkedő összetartás, amely eddig se volt tulságosan példás a természetellenes összekovácsolt ántánt-államok között, most már egészen megbomlott s főleg Olaszország keresi a módokat és eszközöket, hogy szabaduljon azoktól a kötelezettségektől, amelyek a négyesszövetségben ránehezednek.

Montenegro kapitulációjának morális hatása után következnie kell pozitív eredményeknek is. Az az átmeneti állapot, amit ez a fordulat teremtett, nem tarthat sokáig. Az általános figyelem is, amely főképp a sza-

lonikii harctérre veti a tekintet, rövid időn belül újabb döntő eseményeket vár. Aligha csalódtunk, ha feltételezzük, hogy néhány nap alatt megkezdődik görög területen is a mérkőzés, amely az ántánt balkáni csapatait végleg kiszorítja majd az erőszakkal elfoglalt területről.

Ezzel nemcsak azt érheti el a közép-európai négyesszövetség, hogy Görögország épségét Angliával, a „kis államok“ feltolakodott védőjével szemben helyreállítja, de megfosztja majd a gögös szigetországot attól a szárazföldi alaptól is, amit Egyiptom hátában berendezett magának.

Ántánt hiradások szerint a görög határon már napok óta dörögnek az ágyuk. Ez stra-

tégiai nyelven azt is jelentheti, hogy megkezdődött a támadás az angolok és franciák szalonikii hadállásai ellen. Ha ez tényleg bekövetkezett, vezérkaraink gondoskodni fognak róla, hogy még idejében értesüljön az egész világ erről a nagyhatású katonai operációról.

A Balkán testéből ki kell operálni ezt az utolsó fekélyt is. S hogy ez az operáció sikerülni is fog, arra elég kezeség mindaz, amit eddig Mackensen olyan mesterien megoldott.

A besszarábiai határon, Toporouc és Bojan közt napok óta újra véres csata dühög. Ez most már az oroszoknak negyedik áttörési kísérlete ezen a ponton. A támadások ezuttal is egytől-egyig meghiusultak.

Megemlékezés

a Vöröskereszt Egylet mindszenti munkálkodásáról.

Nemzetünk megpróbáltatásának nagy idejét éli. Erények és bűnök élesebb megvilágításban kerülnek a világ szeme elé, mint valaha.

Az ősi, nemzeti erényekből fakadt minden cselekedet lényegesen hozzájárul a magyar lélek erőteljes megnyilvánulásához, a létünkért folytatott harc dicsőséges befejezéséhez, a bánat, a nyomor enyhítéséhez. A köznapi szürkeségen messze felül áll az az áldozatkészség és jótékonyosság, az a lelkesedés és harci tűz, melyet a kevés számú, de erőteljes magyarság a világ szeme elé vet.

Elleneink vétkes, alattomos eszközei áthatlan sötétte igyekeztek tenni hazánk egét, azonban a nemzeti erényeknek napnál fényesebb sugarai elől mindjobban visszavonul a harctéren az alattomos cselszövők hada, itthon a bánat és nyomor.

Az erényesebbnek, neme-
sebbnek győznie kell!...

* *

Az eseményeknek e küzdelmében részt vett Mindszenti község közönsége is. A falu közepén, mintegy szívében leng a vörös kereszt fehér zászló. A leányiskola helyisége lett katonai kórházzá. Áldjon meg a jó Isten mindenkit ki csak egyszer is belépett oda, hogy drága katonáink szenvedésén enyhítsen; ki a legcsekélyebb adománnyal is hozzájárult keresztjük elviseléséhez.

Tary Istvánné elnöknő gyöngédséggel, erélylyel párosult okossággal vezette a kórház ügyeit. Az 1914. év nov. 1-től kezdve napról-napra a legapróbb részletekre ható gondossággal örködött a rend és tisztaság felett s ápolta a Vöröskereszt hölgytagjaival egyetem-

ben a szenvedő katonákat.

Dr. Szóbl Lipót járási főorvos, dr. Pity Sándor községi orvos soha el nem évülhető érdemeket szereztek önzetlen, nemes odaadásukkal. Napról-napra, gyakran kétszer is naponta, kezelték a betegeket s oly szaktudással, hogy az itt járt magas rangú orvosok, katonai tekintélyek minden alkalommal fényes elismerésüket fejezték ki. Általános elismerést aratott mindenkor a kórház ügyeinek rendszeres vezetése, a katonák mindennemű ellátásais.

Ez az ellátás pedig a beállott drágaság következtében mind nagyobb nehézségekbe ütközött. Egyesek külön adományaikkal, a Tanító Patronázs jótékony célú előadásával tették kellemessé a katonák ittlétét, de végre is a rendszeren kellett változtatni. A kórház élelmezése a község jótálló kezessége mellett házi kezelésbe ment át az 1915. év tavaszán.

Fokozódott a munka. Az újabb tevékenységi kör új lehetőségeket vont előtérbe. Ugyancsak megszorított községünk agilis jegyzőjének, Antal Andrásnak amugy sem kevés dolga. Kinek van arról fogalma, hogy mit tesz az, hogy egy teljesen lekötött, hivatalában is lefoglalt munkásnak vállára oly nagy feladat hármlik, aminő a kórház költségeinek ily irányu rendben tartása? Kitartás és jólelkűséggel ez is sikerült.

Kedves fáradhatatlan segítő-társakat nyert a kórház az ifju Mihály Jánosné egyéniségében, ki a háboruban küzdő férjéért aggódva, vigaszt keresett a nemes tevékenységben. Páncél Károlyné, özv. Kovalik D. Józsefné s ő, mint jó háziasszonyok végezték a be-

vásárlásokat, alkudoztak, könyörögtek, ahogy a körülmények kívánták. Nyugodtan végezheték a vásárlást, mert ügyes kéz, Tüzesné keze készítette abból a jóízű étkeket.

Fehérnemű, harisnya el-elszakadozott, azokat is javítgatni kellett. Katona Istvánné, Dr. Orbán Józsefné, Gelsi Péterné, Karaszka Kálmánné, Bühler J. Gyuláné, Vitos Geróné varrogattak mintha övéik fehérneműjéről lett volna szó, oly serényen. Ifj. Novák Ferencné gyakran láthattuk amint szeliden, kedvesen ápolgatta a betegeket. Avagy varrására hajolva szótlanul dolgozgatott, bizonyára a déli harctéren levő családfőre gondolva, a négy kis gyermek apjára...

Az írásbeli teendőket előbb Istvánffy Péter, utóbb Büchler Gyula főrabbi végezték legnagyobb pontossággal. Most Büchler Gyula személyében tiszteljük és üdvözljük a leggondosabb gondnokot.

Január hó folyamán Pallavicini Sándor őrgrof és felesége látogatták meg a szeretettel fenntartott kisházát és meglepődötten élvezték az ott uralkodó tisztaságot és rendszert.

Hogy a járás derék, lelkes főszolgabírája, dr. Dósa István gyakori jelenlétével, emberszerető lényével a fiókegylet elnöke, Koncz Lajos főjegyzőnk az ülések vezetésével s kivált a szorgalmáról ismert Lipták Jenő, mint titkár és jegyző valamint Wimmer Károlyné elnöklésével a választmány tagja, hozzájárultak a közmunkálkodás e szép megnyilvánulásához, magától érthető. Főtiszteendő Szilvássy Sándor éppen azért javaslatot terjesztett a legutóbbi s ez évben legelső választmányi ülés elé, a választmány kibővítése céljából, hogy a tevékeny mindszenti nőknek minél nagyobb száma legyen abban képviselve. Tartozunk nyilvános köszönettel és elszámolással azon hölgyek iránt, kik a hadi kötésben részt vettek. Erre lapunk jövő számában fogunk tért kérni.

És mindezek a fonalak az elnöknő, özv. Tary Istvánné kezében futottak össze. Fogadja ez uton valamennyiünknek s az itt gyógyulást, erősödést nyert katonák háláját, köszönetét. Olyan dolgot művelt, melyért nevét sokáig fogjuk áldva emlegetni.

* *

Itt hivatkoznunk kell azokra a megjegyzésekre, melyek az egylet keretén kívül tett jótékonyagra vonatkoznak. Igen, azok is jótétemények. Intézményt azonban csak a szervezetség képes megteremteni s így azok a csekély, évi 2

kor. tagsági díjak, melyeket az egylet pénztárosnője: Özv. Wimmer Károlyné fardhatatlan pontossággal hajtott be, képezik a tulajdonképeni alapot, mint ahogyan az egy csepp vér is életfenntartóvá azáltal lesz, ha a teljes vérkeringésben részt vesz.

Mig tehát köszönettel fordul a vezetőség az összes tagokhoz, addig felkérünk mindenkit, ki még eddig nem lenne tagja fiókegyletünknek, tagsági díja által járuljon hozzá ezen legemberbarátibb intézmény fenntartásához.

Vitos Jánosné.
vál. tag.

HIREINK

— Községi közgyűlés.

Községünk képviselőtestülete e hó 20-án tartotta ez évben első rendes közgyűlését, a következő tárgysorozattal:

A községi bíró éves jelentésének tárgyalása a március havi közgyűlésre tüzetett ki.

Veres Sándor községi bíró családi ügyek miatt állásáról lemondott, a háborus helyzetre való tekintettel azonban a lemondást a képviselőtestület nem fogadta el. A bíró méltányolva a mai nehéz időket közgyűlés óhajának engedett s állásában továbbra is megmaradt.

Dombi Lajos és gyermekei mindszenti illetősége elismertetett.

A mázsakezelés körül kifejtett tevékenységért Gál Gáspárnak 50 korona jutalomdíj szavaztatott meg.

Lóvy Imréné kérelme melyben férje napidijának pótlását kérte; amennyiben a község több tisztviselője kik ezidő szerint hadba vannak, szintén kéri a drágasági pótlékot, a közgyűlés elhatározta ezen kérelmeknek a jövő havi közgyűlésen leendő együttes tárgyalását.

— A mindszenti nők hazafiassága.

Vármegyénk főispánja által a harctéren küzdő katonáknak melegruhával való ellátása céljából megindított mozgalomban községünk hazafias lakossága is kivette a maga részét, amennyiben gyapjufonál beszerzésére községünkben — amint már erről előzőleg megemlékeztünk — 1000 koronát meghaladó összeg juttatott el főispánunkhoz. De kivették a részüket ebből a munkából a mindszenti asszonyok és leányok is, akik a Vöröskereszt Egylet helybeli fiókja vezetőségének tevékenysége mellett 100 kg. gyapjufonalt dolgoztak fel érmelegítőnek, térdmelegítőnek, rövid harisnyának, haskötőnek, sálnak és zsákszerű hősapkának. Ezek a melegítő ruhadarabok a m. kir. honvédelmi miniszterium hadsegélyző hivatalának elküldettek. Most a hadsegélyző hi-

vatal ezért a hazafias munkáért köszönetét és elismerését nyilvánította. Mi is teljes készséggel emlékezünk meg erről az elismerésről és reméljük, hogy hölgyeink hazafias működéséről ezután is lesz alkalmunk e helyütt is megemlékezni.

— **Közgyűlés.** A Mindszenti „Katholikus Kör“ évi rendes közgyűlését f. év január hó 30-án (vasárnap) d. u. 4 órakor tartja a kör helyiségében, mely alkalomra a tagokat ez uton is meghívja az elnökség.

— **Veres Sándor marad.** Községünk érdemes birája Veres Sándor aki már némi megszakítástól eltekintve 10 évet meghaladó idő óta tölti be közmegelégedésre a birói tisztet, családi és gazdasági viszonyaira való tekintettel a mult év végével járásunk főszolgabirájánál állásáról való leköszönését bejelentette. Ezt a bejelentést a község képviselőtestülete e hó 20-án tartott közgyűlésében tárgyalta és a képviselőtestület Koncz Lajos főjegyző, Weisz Miklós és Korom Gáspár képviselőtestületi tagok higgadt okos és meggyőző érvelései után akként határozott, hogy bár teljes mértékben méltányolja is azokat az indokokat, amelyek Veres Sándort arra készítették, hogy állását odahagyja, a lemondást mégsem fogadhatja el, mert a mai viszonyok között olyan tetterős, függetlenül és okosan gondolkozó emberre, mint aminőnek Veres Sándort ismerjük, a község lakosságának feltétlenül szüksége van és erre való tekintettel osztatlan bizalmának és meleg ragaszkodásának egyhangú kinyilvánítása mellett arra kérte, hogy a birói tisztet továbbra is lássa el. A közbizalom ezen megnyilvánulása elől Veres Sándor nem térhetvén ki, lemondását visszavonta. Ezen megoldási módot községünkre nézve a legmegfelelőbbnek tartjuk, mert a reánk jövő időkben sok és fontos dolog vár elintézésre és az itthon maradottakra a háboru okozta bajok orvoslását illetőleg épen olyan fontos feladat várakozik, mint a harctéren küzdő katonákra és Veres Sándor egyénisége elegendő biztosítékot nyújt minékünk arra, hogy ezt a nehéz harcot is teljes megelégedésre fogjuk megvívni.

— **Az elbocsátott fiatal népfelkelőket nem sorozzák a háboru után.** A háboru óta többször merült fel már az a kérdés, hogy azok a fiatal emberek, akik még nem érték el a sorozási kötelezettség határát és a háboru folyamán a népfelkelői szemlélt alkalmatlanoknak minősítették, kerülnek-e még sorozásra a háboru befejezése után, vagy sem? A kérdésre most Karácsony hadügyi államtitkár felel e hóban kelt körrendeletével, amelyet valamennyi törvényhatóságnak megküldött. A rendelet a következőket közli: A védtörvényi utasítás I. rész, 74. §. 3. pontja utolsó bekezdésének az a rendelkezése, amely szerint a január és február hónapban vegyes felül-

vizsgáló bizottságok elé előállítottakra nézve, akik már a III. korosztályban állanak és alkalmatlanoknak találtak, végérvényes határozatot kell hozni, a háboru tartama alatt is érvényben van és a felmerülő esetekben a védtörvényi utasítás ezen rendelkezései szerint kell eljárni. Ez az eljárás alkalmazandó most már az 1893 ban születettek vonatkozásán és ugyanugy kell, illetőleg kellett az 1892 ben születettek is eljárni. Eszerint a mostani sorozásokon alkalmatlannak talált fiatal népfelkelőket, akik még nem érték el a szolgálati kötelezettség korhatárát, a háboru befejezése után nem kell újabb sorozásra menniök.

ROVÁS

Aki másnak vermet ás...

Egy félhivatalos lap közölte a minapában, hogy a központi hatalmak zsákmánya a háboru eddigi tizenhét hónapjában 470,000 kilométer terület; 3 és fél millió hadifegyver; 10,000 ágyú és 40,000 gépfegyver. Hát még? Azt nem tudjuk, de tudja más és bizonyára tudja maga az ántánt is, amely nekünk akarta megásni a vermet és... ezideig nemcsak nehéz, de hiábavaló és ugyancsak vesztésgeljes munkát is végzett.

*

Nikita

Montenegró, győztes csapataink előtt letette a fegyvert. Furcsa kis esemény! Mert egy egész ország kapitulációját — bármilyen kicsi legyen is az — csak nem jegyezte föl eddig még a történelem. Hogyan adhatta hát mégis fejét ilyesmire az a balkáni vén róka, aki bizonyára mindenképpen jobban ismeri a nagy tanítómestert, a történelmet és ügyességével, ravaszágával túlszárnyal mindenkit? Egyszerű oknál fogva. Parasztikus esze azt diktálta neki: „jobb ma egy veréb“,... mint holnap semmi.

*

Cadorna.

A párisi Temps híradása szerint, a görög határon körülbelül 800'000 főnyi német, magyar, osztrák, bolgár és török haderő várakozik a Szaloniki felé való előnyomulásra, sőt talán kezdetét ts vette a nem éppen mindennapi kis komédia. Ezzel szemben az ántánt sem érezheti magát kellő biztonságban, mert Olaszország csendes részvéte kéretik. E részről azonban nem valami vérmesek a remények, mert Cadorna is azt tartja: elég volt ennyi a jégre ment jámbor állat esetéből — csak nem fog még mint műkedvelő máshol is hasonlót próbálni.

— **Ausztria és a magyar nyelv.** No már mégis csak furcsa ügy ez a háboru. Ugyan miért? — kérdezheti valaki. Hát csak azért, mert sok különös következményei közé legujabban már az is besorakozott, hogy Ausztriában az osztrák nőnem magyar katonáink iránt jobban érdeklődik, mint azok, akikről Urmánci Nándor krónikája beszél. Sőt mi több, nemcsak érdeklődik, de sokan magyar szóra adták közlők a fejüket. Annak illusztrálására pedig, hogy ez nem mese, hanem a tanulás szépen is halad előre, itt egy levélpéldány amit mindenesetre valami Ámor nyilá-

tól talált szivecske juttatott el egy most a fronton szolgáló önkénteshez;

Kedvesh Joschi! Warum semmiféle válasz ról ad. Istenem rossz nál mir az idén menni. Kérelem küldeni penz itt korán megbocsátani. Üdvözölni szivtiedhölgy Mizzi.

Sic! Mert ha a magyar katona a „bájfuss“t lefordithatta így: bájláb fuss-hoz, tehát bájfuss-lábhöz, miért ne irhatna akkor egy osztrák hölgy kissé nehézkes magyassággal. Köszönjük ezt is — vivant sekventes!

— **Egy kis hazai.** Sárosak a járdák, nem lehet rajtuk járni — hangzik a panasz minden felől. Furcsa, hiszen ezen könnyű segíteni. Ne tessék ott járni, amit nem erre a célra csináltak, hanem vonszolja kényes tagjait a pompásan kirakott kocsni uton, ott nem fog csuszni, nem lesz sáros a cipője. Hogyan? Mert azzal törődnek és az tiszta — a járdákra pedig csak a dobszó gondol néha, de a további intézkedés mindig kapitulál, mint Montenegro.

LOVCSÉN HEGYÉN.

Lovcsen hegyén áll s országokba lát,
Látja a messze kéklő Adriát
S a partokat, hol az örök tavasz
Narancsvirágot, dalt, mámort fakaszt.
És látja a havat maga körül,
Jeges sziklán egész vérrózsa-kertet,
A ködbe vesző napot ott fölül
S a holtakat ott lent, alján a hegynek...
Lovcsen csucsról így gondol haza
A magyar baka!

Ott áll, mint egy uj, nagy történelem,
Daliás idők kelnek benne ujra,
Erős karjával fegyvert ha emel,
Szuronyát ha felhőrongyokba furja.
A vén sápadt nap megijodva nézi,
Örömben sugára felragyog:
Hollós Mátyás és Nagy Lajos vitézi
Támadnak ujra, régi magyarok...
Lovcsen csucsról így tekint haza
A magyar baka!

Nagy utba telt, míg a Lovcsen hegyére
Feljuthatott a csernagorc helyébe
Tüzzön, vizen s a légen is keresztül,
De ott van már s a harcütött sebekből
Szivárgó vérét hóval mosogatva
Megáll a sziklán, vállán fegyvere,
Pillantása ködöt hasogatja
S még csak nem is könnyezik a szeme...
Lovcsen csucsról így vigyáz haza
A magyar baka

Megvertük angolt, muszkát, franciát,
Elűztük trónjáról a szerb királyt;
A Doberdónál hull a talián,
Lovcsen hegyén is itt vagyunk mi már.
Amott a tenger, látom hajkait,
Morajlás majd a fülemhez ér —
De ha kis házunk rácsos ablakit
Láthatnám, hejh, ezt nem adnám sokér...
Lovcsen csucsról így sóhajt haza
A magyar baka!

HONTI ISTVÁN.

— **Rokkantak alkalmazása a postaszolgálatban.** Föllért Károly posta- és távirda vezérigazgató igen meleghangú leiratot intézett a Postamesterek és kiadók

Országos Egyesületéhez, melyben felhívja a postamesteri kart a rokkant katonák postahivatalbeli alkalmazására. A rokkantügyi hivatal egyetértésben már is intézkedés történt arra, hogy a posta kincstári szolgálatába háromszáz kisebb hivatalnoki állás biztosítottassék oly hadi rokkantak számára, akik harminc évnél nem idősebbek és legalább négy középiskolai előképzettséggel rendelkeznek. A postamesteri kar is azon fáradozik, hogy a haza védelmében megrokkant azok a hősök, akik a postához kívánkoznak és rokkantságuk mérvéhez képest ott szolgálatot is végezhetnek, mint a postamesteriek segédmunkaerői (például mint kocsisok, levélhordók stb.) alkalmazást kapjanak. A vezérigazgató reményének ad kifejezést, hogy mindnyájunkért vívott harcban megrokkant harcosok testi hibája nem fog akadályul szolgálni alkalmazásuknak és hogy a posta nem kincstári szolgálatában is minél többen meg fogják találni azt a nyugalmat, melyre szenvedéseikkel rászolgáltak.

— **Drágul a föld.** Érdekes és jellemző tünete a gazdasági és pénzügyi viszonyoknak, hogy a föld árak országsszerte emelkedőben vannak. A kiscsászárok takarékos hozzá tartozói akik most szépen visszafizetik a régi jelzalogos adósságokat is és az Amerikában rekedt kívándorlók itthon maradt asszonyai mind földet akarnak vásárolni. A határszéleken, ahol eddig esökkenő irányzatot mutattak a földárak, meglepő arányu emelkedés mutatkozik.

— **A száritott tészta.** Amikor a kenyérjegyrendszert életbe léptették, a spekulánsok nem vesztették el a fejüket, aminek folytán egy kis tanulmányozás után mihamar rájöttek, hogy van mit kijátszani s ennek alapján uzsorahaszonhozjutni. Így történik, hogy miután a különféle száritott tészták nem esnek a liszt és a kenyérral egy kalap alá, hát ezeknek a száritott tésztáknak a készítése rendkívül nagy lendületet vett s az országban szeltében hosszában gyártják száz és száz magánháznál a kalmárok megbízása alapján. Számításuk abban rejlik, hogy később méreg drágán juttassák a fogyasztóhoz, akik minden valószínűség szerint hajlandók lesznek a legmagasabb árakat fizetni értük.

— **Rekvirálják a bőrkészleteket.** A kormány legközelebb elrendeli a bőrkészletek lefoglalását. A hadsereg szükségletének biztosítása céljából rekvirálják a bőrkészleteket, kiválogatják belőle azt, amire a hadseregnek szüksége lesz, a többi a közszükséglet céljaira engedik át. Hadi célokra a négy milliméternél vastagabb bőrt fogják fölhasználni s így a polgári cipészek ezental nem kapnak vastag talpbőrt. A cipészek árdrágítása már türhetelené válik. Ma már 60—70 korona egy pár cipő. A cipészek ugyszolván hétről-hétre emelik az árakat, úgy, hogy egy időben már a rendőrség is foglalkozott a cipészek türhetetlen árdrágításával s arról volt szó, hogy meg kell rendszabályozni a susztereket is, de aztán abbamaradt a dolog s azóta még drágább a cipő.

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos:

HORVÁTH ANTAL

Nyomatott Horváth Antal grafikai műintézetébe u

A Mindszenti Takarékpénztár

tudomására hozza a mélyen tisztelt közönségnek, hogy 1916. évi január hó 1-étől kezdve

új hetibetét csoportot alakít.

Jegyzések naponként a hivatalos órák alatt az intézet helyiségében esz- közölhetők.

Igazgatóság.

Minden vasárnap → Minden ünnepnap

Fűtött műterem

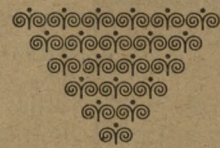
Horváth Antalné
fényképészeti műterme

TELJESEN ÚJ MŰTEREM
MODERN BERENDEZÉS!

ÉLETHŰ
FÉNYKÉPEKET

MŰVÉSZIES
KIVITELBEN
KÉSZITEK

HORVÁTH ANTALNÉ
MINDSZENT

Művészies kivitelü
Nyomtatványok
gyártása

Horváth Antal
grafikai intézete, Mindszent